

05 — O prirodi riba

Nepočinstvo prvo

Lako nas je ugledati dok se vraćamo. Ona uvek ide napred, otklanja zlovid, zaranja u izmaglice neznamkuda i njuhom nas vodi pravim putem tamo gde bismo nas dvojica nogama dopustili proizvoljno biranje pravca. Leđa su joj siva i posrebrana. Umorna je. Ja volim kad je umorna.

Starac je nem. Mutljivina njegovih očiju nalazi poslednji užitek u gledanju meseca. Zastajemo da se zasiti. On sedi i stenje svoje zadovoljstvo zijajući ka nebu. Brkovi mu se uzbude. Dodiruje se i krklja.

Ja sam noćobd. Njih dvoje se sklopčaju pod gromadu srušene planine, svet je ravan, čini se, sve je jednako. Čini se. Sednem na najviši kamen i pogledom obuhvatim svevid. Svet je ništa, čini se. Sa dva prsta uhvatim vršak natrule krljušti, uvrnem u lepljivom bolu i jeknem nečujno. Isučem krvavu trulež iz tela i položim je na jezik. Namrštim se. Krv mi se menja.

Starac je prvi otvorio oči. Još uvek je bila noć i u zvezdama se ukazivala strahovita izvesnost. Ustao je i pružio ruke ka nebu. Drhtao je. Iz ponora nad skršenom planinom grozni urlik je strahom ispunio praznine moje percepcije. Ona se probudila. Starac je klečao nepomičan. Nije govorio. Čekanje je bolelo.

Danima je bilo tako. Slepilo dnevne praznine nas je vodilo na put. Noć nas je očekivala spremna. Užasni krici su prestajali sa svitanjem i nisu donosili olakšanje saznanja. Napeti dodir pretnje nam je ispunio grudi nelagodnom. Odvratni starac je ćutao.

Okrenula se prema meni. „Izgub.” Izgub. Kao da sam do sad znao gde smo. Smrad iz mojih rana je već postao nepodnošljiv. Krljušt je izlazila pod laganim stiskom uz obilje belosti i loše, odbačene krvi. Ona je nemo otvarala škrge. „Glupačo.” Postao sam nervozan. Smetali su mi. Njihova hladna sjajna tela i tupa lica bez osmeha. Njihova čista sjajna krljušt. Starac je kriv. On doziva nečist. On mantra i zove je. Da se sjedine u prljavom stapanju. Da nas žrtvuje svojoj ogavnoj pohlepi. Ne može.

Oči su mi se sklapale. Čuo sam krkljanje svog kržljivog grudnog koša i video krvave mehuriće kako se penušaju iz rane.

„Pobeg joj? Ionako njegov zadah vreba.”

„Namam. Biće još dugo živ.”

Starac je progovorio.

Nepočinstvo drugo

„U davna vremena, dok svet još nije slomljen, između suvih gromada zemlje i pepela i grimiznih obala krvi i soli su se protezala ogromna vodena prostranstva. Zvala su se okeani. U najdubljem i najvećem od svih okeana, daleko ispod koralnih grebena i kričećih usta dubokih podvodnih pećina, na tronu od algi i morskih trava sedeo je kralj svih voda — Kornjačon.

„Njegovo zbrčkano sivo lice bilo je ispresecano brazdama dubljim od godina koje je nosio na oklopu. Kornjačon je bio Posek. Noću, kada bi poslednji treptaj sunčevog sjaja zamro nad dubinama najdubljeg okeana, Kornjačon je silazio u svoje mračno skrovište i sedao za svoj kameni sto. Potom je uzimao veliki crni koral i zabijao ga u svoje čelo. Tanki crni mlaz krvi bi se rastočio u vodi kao dim u vazduhu. Pored sebe je uvek imao tri malena pomoćnika koji su umeli da čitaju zvezde. Oni su mu govorili na koju stranu da napravi rez.

„Rez.

„Najmlađi Kornjačonov pomoćnik je mrzeo rezove. Okean bi posle njih postajao tih i smeten, stanovnici bi se ušuškavali u toplinu i sigurnost svojih jazbina, vođeni svet bi postajao prazan i nem. Na celom Dnu nije bilo ničega što je moglo da uznemiri hladnu dušu ribastog pomoćnika kao tišina i mir i bahatost oklopnog kralja.

„Nije mogao da se smiri. Plan do kog je došao bio je nepogrešiv. Jedna zapostavljena zvezda. Samo jedna i ceo sklop se menja. Rogovi postaju bodeži, a krici crni kao slepilo. Najmlađi pomoćnik je promenio poruku zvezda. Kornjačon je zario koral u čelo. I pravo preko očiju. Koral je postao besnilo, a krici crni kao slepilo.”

„I onda?”

„Tri pomoćnika su proterana iz Kornjačonovog kraljevstva. Kralj je na njih bacio kletvu. Moći će da se vrate u njegovo naručje tek kad se ceo svet skrha. Tek kad se isuše okeani i sve planine padnu. Tada će doći po njih, da ih vrati u svoj zagrljaj.”

„Ispočetka!”

„Hm. Dobro. Ali ako obećaš da ćeš posle da spavaš.”

„Obećavam!”

„U davna vremena, dok svet još nije slomljen...”

Nepočinstvo treće

U prašini postoji put od noktiju ka mojoj zdrobljenoj šaci. U ustima golica patrljak od jezika i šiljci slomljenih zuba. Noć je duboka legla na žarišta gde cvrči tela mog smrad. Živ sam, iako stopljen sa mrtvima, mrvim me za sobom glad.

Hranili su me mnome. Njeno umorno lice gledalo me je dok je starac čvrsto dignutih brkova u nju usađivao novog najmlađeg čatca.

Čulo se grebanje krljušti o stenje i hroptanje pohotnog starkelje. Ja sam noćobd. Volim kad je umorna.

Nečist dolazi. Osećam to u krvi i u kičmi i plitkim dahom se održavam da vidim kako će i njih da izlomi njen gnev. Slepa je nečist strahotna. U srcu čuva nataloženi bes.

Starac je završio. Ona je uspravila telo na drhtave noge. Krljušt sa leđa joj je bila zguljena i iz rana je tekla belost i loša, zgrudvana krv. Nad mrakom je zakričao strah. Starac je nem.

Poneli su me. Više nismo dozvoljavali očima da pokažu telu da li je dan ili noć. Kričanje nas je pratilo bez obzira na svetlost i tamu. Kričale su moje rane. Kričale su starčeve kosti. Kričala je njena bela utroba kad ju je rasporila kamenom. U sebi je čuvala biće bez krljušti. Ružičasto. Crvene krvi. Ne može.

Lako nas je ugledati dok se vraćamo.